

MINNINGARORÐ

Emma Faulenborg 99 ár

Í dag, 7. februar, fyllir Emma, fødd Faulenborg, 99 ár.

Frá vinstri: Valborg, Einar, maðurin hjá Valborg, Jeja og Malla

Hóast ongantið búsett í Føroyum, so eru hennara føroysku røtur og kenslur sterkar og tykjast ikki at eldast ella fána við tí høga aldrinum.

Í heiminum í Ónagerði á Viðareiði, har presturin Christian Faul-

enborg og kona hansara, vanligar nevnd Malla, vóru frá 1905 til 1915, var føroysk og europeisk mentan høgt í metum.

Á Viðareiði fingur prestahjúnini tvey børn: Gunnar og Anne Marie.

Tað triðja barnið – Emmu – fingur

tey 1919 í prestagarðinum Hjerk á Mols.

Í 2014 vitjaði Emma Føroyar fyri fyrstu ferð síðan 1938, tá sum nýklaktur studentur.

Tað vil siga, at tað gingi 76 ár, áðrenn hon vitjaði aftur, og hóast tað kendi hon alt aftur: túnini úti á Reyni, Tinganes, Vágsbotn, Kirkjubø; alla staðni kendi hon seg sum heima. Kendi hvørja steinpirru. Harmiligt, at hon ikki vitjaði Klaksvík og Viðareiði.

Einaferð beiggi hennara, Gunnar, statsdjóralækni í Jyllandi, vitjaði í Føroyum, varð honum loyvt at fremja vísindaliga kanning á mjólkarvirkinum í Havn. Har var alt, sum tað skuldi vera.

Í bókini um Janus Djurhuus skrivur Hanus Andreasen [Kamban] m.a., at presturin Christian Andreas

Faulenborg hevði gift seg við eini ungari, vakrari havnargentu, Mar-en Louisa Dorteia [vanliga kallað Malla] dóttir Vilhelm Mohr.... Á prestagarðinum var eitt ávíst mentarligt umhvørvi. Faulenborg var flogvit og "klassikari." Janus stókk ofta inn á gólvið í Ónagerði og var vælkominn har. Hann og Faulenborg hava ivaleyst havt nógv at tosa um.

Lagt kann vera aftrat, at Faulenborg var góður uppallari. Føroyingar, sum vóru húskallar á garðinum, fingur samstundis uppaling í málum frá presti.

Magnus Skæling lærði franskt har norðuri. Og Louis Zachariasen lærði í 1911 týskt í Ónagerði.

Vit kunnu skoyta uppí, at á ellisárum sum eftirløntur prestur, tá búsettur á Amager, hevði hann studentar til manuduktión (privat-

Christian Faulenborg, prestur á Viðareiði frá 1905 til 1915 og børnini Maria, Gunnar og Emma

Minningarorð um mín góða vin Leo Clothier

Ein góðan morgun í august í fjør sótu konan, dóttirin og eg í køkinum. Klokkan var 7.00, so vit hoyrdu útvarpið. Fyrstu tíðindini eru, at skipið "Mykines" og føroyskur bátur høvdu verið fyrri samanstoysti. Tann føroyski báturin var sokkin, og ein maður var ikki afturíafturkomin. Hendingin var farin fram í Skopunarfirði.

Tað fyrsta, eg sigi, er: "Leo og Palli eru vestanfyri við kalvalínu; bara tað ikki eru teir!" Men útvarpið hevði jú sagt, at tað var ein føroyskur bátur, og teir vóru ikki einum føroyskum báti. Teir vóru í einum íslenskum glastrevjabáti, so hetta kundi ikki vera teir.

Eg fór so oman í Vágsbotn sum vanligt, og eg var júst komin úr bilinum, nú rópar ein kona úr einum bili so hart á meg. Eg vendi mær á og sá, hvør konan var. Eg visti við tað sama, hvat hon fór at siga: Tað vóru júst vinmenninir hjá mær, ið høvdu verið fyrri vanlukkuni, og tað var Leo, ið ikki var afturfunnin.

Eg fataði tað illa. Nei, hatta kundi ikki bera til. Eg hevði jú tosað við báðar, beint áðrenn teir fóru. Ja, Leo spurdi enntá, um eg hevði hug at koma við, men eg bar meg undan. Dagurin, - hesin og teir komandi vóru ringir at koma

ígjøgnum. Men takið mátti takast. Fyrst út til familjuna hjá Leo. Ein og hvør kann hugsa, hvussu stóðan var har, men enn eina ferð sá eg, hvussu sterk føroysk konufólk eru, tá ið harðast leikar á: Fróða, kona Leo, var kletturin hjá øllum, nú tað breyt í bæði borð.

Leo og eg vóru so sera góðir vinmenn. Høvdu so nógv saman: Harutúrur, hvønn sunnudag í 12 ár biltúr saman við hvør øðrum, - og so alt, ið fylgir við vinalagi. Ikki minst gott og stuttligt høvdu vit tað á einum túri, vit gjørdur til Skot-

land, - vit báðir og konurnar. Tá ið vit nærkaðust Borðuni á veg heim við "Norrønu", bjóðaðu tey bæði ein kaffimunn. Tá takkaði Leo okkum so miriliga fyrri ein hin besta túrin, tey høvdu verið. Soleiðis var Leo! Ongantið bangin fyrri at siga tókk, um onkur gjørdi honum ella hansara ein beina. Hvørja einastu ferð vit høvdu verið til okkurt saman, so endaði hann við at siga: "Heilsa mær Thoruni (konu míni). Og tá ið hon var vorðin sjúk, vísti hann enn meira, hvussu góður hann var við hana.

Leo var so sera dugnaligur í sínnum dagliga yrki, ið var at fáast við maskinur – og fólk. Tað hoyrði eg so ógvuliga ofta. Ikki minst frá John Petersen hjá J&K, ið var ein sera góður vinmaður Leo. Leo fekk mestsum alt at bera til. Hann leit-aði altíð eftir loysnum, - og ikki trupulleikum. Hann gekk ongantið við til hálvar loysnir, - og hansara partur lá aldrin eftir. Var ein krani ella dumlpári ella okkurt annað, ið kundi verða vandamikið, um tað ikki varð 100% í lagi, so nyttaði

einki at royna at sleppa uppum, har garðurin var lægstur. Tá var hann óvikkiligur.

Eitt tað besta, hann visti, var at vera á floti við vinmanninum, Palla á Dul. Serliga við kalvalínu, ið teir gjørdur rættliga nógv burtúrur. Og sigast má, at væl lá fyrri. Ofta, ja, sum oftast, komu teir aftur við veiði. Túrarnar á Norðhavinum hoyrdu vit ofta um í bilinum sunnumorgnar.

Nú høvdu teir glett seg til seinasta kalvatúrinn. Løgið var tað, men